

آثار و کارکردهای معنویت در جنگ های صدر اسلام و تشابه آن با موازین بین المللی امروز

هادی آسایی^۱

چکیده

مطالعه و دقت پیرامون آداب جنگ در اسلام این حقیقت را آشکار می‌کند که آنچه امروزه در نظام حقوق بین‌المللی مورد تأکید قرار گرفته، چهارده قرن پیشتر در متن تعالیم اسلام وجود داشته است. اهمیت این امر به خصوص از این جهت است که در آن روزگار نه نامی از حقوق بشردوستانه - قواعد مربوط به رعایت حقوق بشر در زمان جنگ - در میان بود و نه محتوای آن مورد نظر. با توجه به گستردگی این مقررات و مباحث مرتبط با آن، در این مقاله صرفاً به برخی از آداب جنگ در اسلام یا مظاهر تقوای جنگی و مقایسه آنها با اصول حقوق بشر دوستانه امروز اشاره شده است.

کلید واژگان: اعلان جنگ، اسرای جنگی، جنایات جنگی.

مقدمه :

فرهنگ اسلام نخستین مبدأ تدوین اصول انسان دوستانه بین‌المللی بوده است (محقق داماد، ۱۵۲) و اگر بگوییم هر رفتار غیرمشروع علیه زخمی‌ها و مجروحین و کلیه افرادی که تحت حمایت کنوانسیون‌های موضوعه هستند مخالف اسلام است، گزاف نگفته‌ایم (ممو، ۱۸۳). این در حالی است که در ادیان دیگر - که البته متأسفانه تحریف شده‌اند - نه تنها بر حقوق بشردوستانه تأکید نشده است بلکه ترغیب و تشویق‌های

---

^۱ - کارشناس ارشد مدیریت برنامه ریزی آموزش

فراوانی جهت سرکوب بی‌قید و شرط طرف مقابل صورت گرفته است. در عهد قدیم آمده است که:

اگر وارد شهری شدی، تمام ساکنان آن شهر (از زن و مرد و کودک و پیر) را از دم تیغ می‌گذرانی و حتی چهارپایان آن را نیز از بین می‌بری و سپس تمام اناثیه شهر را در وسط آن جمع کرده، آتش می‌زنی و در پایان، شهر را نیز به آتش می‌کشی و ویران می‌کنی (زحلی، آثارالحرب، ۴۴؛ نوای، ۱۲۲؛ علی منصور، ۲۳۱، ۲۷۹).

پرواضح است وقتی نگرش تئوریک دینی به حقوق بشر این گونه باشد کردار رزمندگان چگونه خواهد بود. متأسفانه علی‌رغم این که مقررات اصیل مسیحی از هرگونه استفاده از زور به دور می‌باشد، کشیشان و پاپ‌های مسیحی برای نشر عقاید و حفظ جایگاه خویش، به ارتکاب فجیع‌ترین جنایات بشری دست زده‌اند و بویژه در قرون وسطی با تشکیل دادگاه‌های تفتیش عقاید یا انگزیسیون، گرایش‌ها به دور از انصاف خود را به منصه ظهور رساندند. دکترگوستاوبون (۳۳۳) در این زمینه می‌نویسد:

فردیناند گرچه در ابتدا در زبان و مذهب به اعراب آزادی داد، ولی در سال ۱۴۹۹م پیمانی را که در این‌باره با مسلمانان بسته بود، شکست و شروع به تعدی و آزار آنها نمود که تا چند قرن ادامه یافت و بالاخره منجر به ریشه‌کن شدن مسلمین و اعراب گشت. نخست مسلمانان را به زور وادار به قبول دین مسیح کردند؛ سپس محکمه‌های تفتیشی آنها حکم به سوزاندن این مسیحیان تازه داد، به بهانه این که واقعا به دین مسیح در نیامده‌اند. و البته این کار به تدریج صورت می‌گرفت، زیرا نمی‌توانستند چندین میلیون عرب و مسلمان را یکباره بسوزانند. از این رو کشیش بزرگ طلیطله که در ضمن، رئیس محکمه‌های تفتیش نیز بود، دستور داد تمام عرب‌هایی که دین مسیح را نپذیرفته‌اند، از پیرو جوان و زن و مرد و کوچک و بزرگ، همه را گردن بزنند

این در حالی است که مسلمانان در برخورد با مسیحیان، بسیار نرم‌خو و مهربان بودند، به حدی که بسیاری از مستشرقین مسیحی بدان اذعان کرده‌اند. مثلاً روبرتسون^۱ در کتابی که در تاریخ شارل پنجم نوشته است، می‌گوید:

تنها مسلمانان هستند که با عقیده محکمی که به دین خود دارند، یک روح سازش و تسامح نیز به ادیان دیگر در آنها هست؛ اینان با این که دین خود را با شمشیر

^۱ -Robertson

پیشرفت دادند، ولی هر کس در دین آنها رغبتی نداشت او را به حال خود می‌گذارند تا اگر خواست بپذیرد وگرنه در دین خود بماند(مو، ۱۴۶).

البته معلوم نیست که چگونه اسلام به وسیله شمشیر فراگیر شد در حالی که به اعتراف روبرتسون، آزادی عقیدتی را محترم می‌شمرد. میشود^۱ نیز می‌نویسد:

همان قرآنی که دستور به جهاد داده، نسبت به ادیان دیگر سهل انگاری و مسامحه کرده و کشیشان و رهبانان و خدمتکاران آنان را از دادن جزیه معاف داشته است و پیغمبر اسلام کشتن رهبانان را به خاطر این که سرگرم عبادت هستند، قدغن کرد. مسلمانان در زمان عمر بن الخطاب که بیت المقدس را فتح کردند هیچگونه آزاری به نصاری نرساندند ولی بر عکس، هنگامی که نصاری این شهر را گرفتند با کمال بیرحمی، مسلمانان را قتل عام کردند و یهود وقتی بدانجا در آمدند، بی‌باکانه همه را سوزاندند (همو، ۱۴۷).

شروع بحث

در حقوق بشردوستانه معاصر، اصولی مشخص برای چگونگی جنگ و مقررات حاکم بر آن معین شده که برخی آن را در پنج اصل زیر خلاصه کرده اند؛ (هنجینی، تقریرات درس متون مخاصمات مسلحانه).

۱- غیرنظامیان در جنگ؛

۲- حفظ محیط زیست(اکولوژیک)؛

۳- اعلان جنگ؛

۴- عدم رنج و درد زاید؛

۵- اسیران جنگی؛

اما گروهی دیگر اصل تناسب و حقوق دول بی‌طرف را نیز اضافه نموده‌اند(ممتاز، تقریرات درس دوره عالی تخصصی سیاسی). به هر ترتیب، این اصول زیر ساختارهای حقوق انسان دوستانه در جنگ را تشکیل می‌دهد که در مقررات اسلامی نیز به صورت شفاف به آن اشاره شده است (العلاقات الدولیه فی اسلام، ۲۷؛ مکی، ۲۶۵). اینک به بررسی هر یک از اصول مذکور می‌پردازیم:

۱- **غیر نظامیان در جنگ:** حضرت پیامبر اکرم (ص) در این زمینه فرموده‌اند:

اغزوا باسم الله و فی سبیل الله... اغزوا و لا تغلوا و لا تغدروا و لا تثلوا و لا تقتلوا ولیدا؛ یعنی

¹ - Michod

«با نام خدا و در راه خدا پیکار نمایید... بجنگید اما غل و غش مورزید و خیانت و غدر مکنید و مثله نکنید و کودکان را نکشید» (عبدالباقی، ۵۳). همچنین می‌فرمودند: «لا تمثلوا حتی بالکلب العقور»؛ یعنی «حتی سگهای هار را مثله نکنید». در حدیث دیگری از پیامبر رحمت (ص) آمده است که: «لا تغلوا و لا تغدروا و لا تقتلوا شیخا فانیاً و لاصیباً و لامرأة» (طی، ۱۴۶؛ ابواته، ۱۱۵؛ باناجه، ۱۰۲؛ علی منصور، ۳۱۳)؛ یعنی «غل و غش مورزید و مثله نکنید، غدر مکنید، پیر مرد فرتوت و کودک و زن را مکشید». بنابراین، همه فقیهان شیعه و سنی، اتفاق نظر دارند که در جهاد با کافران، کشتن پیرمردان و پیرزنان و خردسالان و همه آنانی که از عرصه معرکه بر کنار هستند، جایز نیست و مسلمانان حق ندارند آنها را بکشند (اسماعیلی، ۱۰۴؛ زحیلی، آثار الحرب، ۴۹۷؛ ابویوسف، ۱۹۵).

جالب این که اسلام اهمیت خاصی به راهبان می‌دهد و تا موقعی که آنان در عبادتگاههای خود مستقر هستند و در جنگ شرکت ندارند، از هر گزندی در امان می‌باشند. همچنین کشاورزان و صنعتگران و پیشه‌وران و سایر افرادی که دخالتی در جنگ ندارند، از آثار مخرب جنگ در امان هستند (ابواته، ۱۸۵). نیز مسلمانان از تخریب اماکن عبادت یهودیان و مسیحیان منع شده‌اند (علی منصور، ۳۲۰). جالب این که قرآن یکی از اهداف جنگ را حفظ اماکن عبادت (از جمله محل عبادت مسیحیان و یهودیان) می‌داند (حج، ۴۰).

سخنان حضرت امام علی (ع) نیز در مورد تفکیک بین نظامیان و غیر نظامیان، حکایت از مشی و روش اسلام در این زمینه دارد. در نامه ۱۴ از نهج البلاغه (۳۷۳) می‌خوانیم:

فاذا كانت الهزيمة باذن الله فلا تقتلوا مدبراً ولا تصیبوا معوراً ولا تجهزوا علی جریح ولا تهیجوا النساء باذی و ان شتمن اعراضکم و سببن امراءکم فانهن ضعيفات القوى و الانفس والعقول. ان کنا لنؤمر بالکف عنهن و انهن لمشرکات و ان کان الرجل لیتناول المرأة فی الجاهلیة بالفهر او الهراوة فیعیرها و عقبه من بعده؛ چنانچه شکست دشمن با اراده خدا محقق گشت پس هیچ فرد در حال فرار را نکشید، جان هیچ مجروحی را نستانید، زنان را با آزار و اذیت تهییج نکنید هر چند که به ناموس شما دشنام دهند و به فرماندهان شما فحش گویند؛ زیرا آنان از نظر نیرو و جان و عقل ضعیف‌البنیه هستند. ما به روی گرداندن از آنان در حالی امر می‌شدیم که آنان مشرک بودند و اگر مردی زنی را در جاهلیت اذیت

می‌کرد، بدین نحو که با سنگ کوچکی او را ادب می‌کرد یا با عصای خود به او حمله می‌نمود تا آخر عمر، خود و خانواده‌اش برای این کار مورد تمسخر قرار می‌گرفت. در حدیثی، حفص بن غیاث از امام صادق (ع) سؤال می‌کند که چگونه جزیه از زنان ساقط شد؟ حضرت صادق (ع) فرمود:

لان رسول الله (ص) نهی عن قتل النساء والوالدان فی دارالحرب الا ان یقاتلن، فان قاتلت ایضا فامسک عنها ما امکک. زیرا پیامبر خدا (ص) از کشتن زنان و فرزندان (خردسالان) در دارالحرب، مگر این که وارد صحنه کارزار شده و به جنگ پرداخته باشند، نهی کرده است، پس حتی اگر زنان در عداد جنگجویان باشند، از بر خورد با آنان دوری جو، البته تا جایی که امکان آن وجود داشته باشد (حرّ عاملی، ۱۶۴/۱۵).

معصومین (ع) از کشتن بیهوده و بی‌مبالاتی در مجازات مردم بسیار انتقاد کرده و آن را موجب زوال مُلک دانسته‌اند (حتبلی، ۵۲). در قضیه معروفی که در کتب تاریخی به آن اشاره شده، پیامبر اکرم (ص) از عملکرد ناجوانمردانه خالد بن ولید به شدت انتقاد کرد و از آن تبری جست. موضوع از این قرار بود که پس از فتح مکه، پیامبر (ص) تصمیم به از بین بردن بتها در سرزمینهای اطراف آن گرفت. از این رو خالد بن ولید به فرماندهی گردانی برای دعوت قبیله «جدیمه بن عامر» به اسلام و شکستن بت «عزی» رهسپار سرزمین آنان گردید. پیامبر (ص) به او دستور داد که خونی نریزد و از در جنگ وارد نشود و عبدالرحمن بن عوف را معاون وی قرار داد.

در دوران جاهلیت، قبیله بنی جدیمه عموی خالد و پدر عبدالرحمن را هنگام بازگشت از یمن، کشته و اموال آنها را به غارت برده بودند. به همین جهت خالد بن ولید کینه آنان را در دل داشت. وی وقتی با جمعیت بنی جدیمه روبه‌رو گردید، همه آنها را مسلح و آماده دفاع یافت؛ پس فریاد کشید که اسلحه را به زمین بگذارید، زیرا دوران بت‌پرستی سپری گردیده و ام‌القری (مکه) سقوط نموده و همه مردم تسلیم سپاه اسلام شده‌اند. سران قبیله نظر دادند که اسلحه را تحویل دهند و تسلیم ارتش اسلام شوند. یک نفر از آن میان، با ذکاوت خاصی دریافت که فرمانده لشکر قصد سوء دارد و سران قبیله را از نتیجه تسلیم برحذر داشت. اما سرانجام سلاحها را به سربازان اسلام تحویل دادند.

در این هنگام، خالد بن ولید با کمال ناجوانمردی و بر خلاف دستور صریح اسلام فرمان داد که دستهای مردان قبیله را از پشت ببندند و همه را بازداشت کنند. سپس سحرگاهان گروهی از آنها را اعدام و دستهای را آزاد کردند. وقتی خبر جنایت هول‌انگیز خالد به گوش پیامبر (ص) رسید، سخت ناراحت شد و فوراً به علی (ع) ماموریت

داد که به میان قبیله مزبور برود و خسارت جنگ و خونبهای افراد را به طور دقیق بپردازد.

علی (ع) در اجرای دستور پیامبر(ص) به قدری دقت به خرج داد که حتی قیمت ظرف چوبی را که سگان قبیله در آن آب می‌خوردند و در هجوم خالد شکسته بود، پرداخت. سپس به جبران خساراتی که بر آنها وارد شده بود و آنان خود از آنها بی‌خبر مانده بودند، مبلغی اضافی پرداخت و به مکه بازگشت و گزارش کار خود را به پیامبر(ص) داد. پیامبر(ص) عمل وی را تحسین کرد و رو به قبله ایستاد و دستهای خود را بالا برد و با حالت استغاثه گفت: «اللهم انی ابرء الیک مما صنع خالد بن ولید»؛ یعنی «خدایا تو آگاهی که من از جنایت خالد بیزارم» (سبحانی، ۳۴۸/۲؛ ابن هشام، ۷۸/۴؛ یعقوبی، ۶۱/۲؛ طبری، ۳۴۱/۲؛ ابن اثیر، ۶۲۰).

جالب این که این برخوردها در اسلام صورت سیستماتیک، بلکه فرهنگ گونه گرفته و هر وقت معصومین (ع) و یا حتی اصحاب پیامبر(ص) با برخوردی غیر ارزشی مواجه می‌شدند با آن مقابله می‌کردند. در فتح مکه، دشمنان با سابقه پیامبر(ص) و مسلمانانی که اسیر شده بودند، همراه برخی از مسلمانان، مانند سعد بن عباده، فریاد «الیوم یوم الملحمه» سر دادند؛ اما حضرت فوراً در جواب آنان فرمود: «الیوم یوم المرحمة» و در برابر چشمان وحشت زده مردم مکه و سران جنگ‌افروز، فرمود: «اذهبوا فانتم الطلقاء» یعنی «بروید که همه شما آزادید». این برخورد نرم و ملایم اسلام آثار مهم و برآیندهای بسیار مثبت داشته است و دشمن را مجذوب این آیین می‌کرد.

حتی برخی از فقهای عامه (مانند شافعی) و خاصه معتقد هستند که خون کافر قبل از دعوت وی به اسلام محترم است و در صورتی که شخص مسلمان کافری را پیش از دعوت به اسلام به قتل رساند، باید دیه وی را بپردازد (شمس‌الدین، ۴۲۸؛ زحیلی آثار الحرب، ۱۶۰).

از دیگر مقررات جالب اسلام، احترام به اتباع دشمن و محافظت کامل از اموال آنان است. در اسلام، جنگ با یک کشور، هیچ گونه قیدی را متوجه اتباع آن کشور که مقیم دارالاسلام هستند، نمی‌کند و تا وقتی که خوف خیانت از آنان نرود در این صورت بر طبق آیه ۵۸ از سوره انفال (و اما تخافن من قوم خیانة فانید الیهم علی سواء ان الله لا یحب الخائنین) باید با احترام ایشان را به خروج از دارالاسلام راهنمایی کرد. اموال تبعه دشمن نیز هرگز مصادره نمی‌شود و آنان حق آزادی رفت و آمد و

معامله با مسلمانان را - همچنانکه در حالت صلح دارند - خواهند داشت. (زحیلی، آثار الحرب، ۵۱۸، ۵۰۹). اما طبق رویه معمول در قرن اخیر، تبعه دشمن را در محل معینی توقیف می‌کرده‌اند. در جنگ جهانی اول و دوم، توقیف و نگهداری اتباع دشمن به صورت عرف در آمده بود.

بر طبق ماده ۴۲ کنوانسیون ژنو مورخ ۱۲ اوت ۱۹۴۹ م راجع به حمایت از غیرنظامیان در زمان جنگ، توقیف و نگهداری یا اجبار به اقامت در محل معین، در حق اتباع دشمن، نباید اجرا شود مگر امنیت دولتی که افراد مذکور تحت اختیار آن به سر می‌برند، چنین اقداماتی را مطلقاً ایجاب نماید. این عمل بر طبق ماده ۴۳ این کنوانسیون باید در هر حال مقید به کنترل متناوب قضایی یا اداری دولت عامل باشد. کسانی که به این ترتیب نگهداری می‌شوند، به موجب ماده ۸۰ اهلیت مدنی، خود را به طور کامل حفظ می‌نمایند و کلیه حقوق ناشی از آن را در صورت عدم مغایرت با وضعیت خود استیفا می‌نمایند. با این همه بعضی علما در وجود یک اصل عرفی که مانع توقیف و نگهداری دسته جمعی اتباع غیرنظامی دشمن باشد، تردید دارند (روسو، ۵۸، ۵۵/۱).

در مورد تجارت اتباع دشمن نیز طی جنگ اول و دوم جهانی، راهکار متبّع ممنوعیت تجارت با اتباع دشمن بود. بلکه حتی در جریان جنگ جهانی دوم، تفسیر موسّع از ممنوعیت تجارت با دشمن اصل عمومی گردید و در نتیجه مثلاً پرداخت دیون یک شرکت متعلق به دشمن به مثابه عمل تجاری ممنوعه تلقی می‌شد و از ابتدای جنگ جهانی اول، دول درگیر کلیه قراردادهایی را که روابطی با دشمن تولید می‌کرد و بعد از آغاز جنگ منعقد گردیده بود، به علت مخالف بودن با نظم عمومی، مطلقاً باطل اعلام کردند و همین قواعد در جنگ جهانی دوم نیز به کار گرفته شد. جالب این که کمیسیون مصالحه فرانسه - ایتالیا که با قرارداد صلح ۱۹۴۷ م تأسیس گردیده بود، پذیرفت که به طور کلی، شروع جنگ فسخ قراردادهای منعقد بین اتباع دول متخاصم را به دنبال دارد. در مورد وضعیت اموال دشمن، در جنگ اول و دوم جهانی تدابیر محدودکننده بسیار شدیدی شامل ضبط و توقیف و تصفیه و فروش اموال اتباع دشمن اتخاذ شد (زحیلی، آثار الحرب، ۵۰۹).

از مقایسه حقوق بشردوستانه معاصر با قوانین اسلام این نکته مهم روشن می‌شود که بسیاری از اصول حقوق بین‌الملل که در کنوانسیونهای چهارگانه ۱۹۴۹ م ژنو پا به عرصه نهاده، بیش از ۱۴۰۰ سال پیش در اسلام تدوین شده بود. مقررات

حقوق بشردوستانه اسلام نه تنها در سنت مورد توجه قرار گرفته، حتی در قرآن نیز که قطعی‌الصدر و مهمترین منبع مقررات اسلامی است بر آن تأکید شده است. مثلاً در آیه ۱۹۰ از سوره بقره می‌خوانیم: «و قاتلوا فی سبیل الله الذین یقاتلونکم و لا تعتدوا ان الله لا یحب المعتدین». در اینجا عبارت «الذین یقاتلونکم» مشخص کننده طرف جنگ است. بنابراین اشخاصی که با مسلمانان جنگ نمی‌کنند، مانند کهنسالان یا خردسالان یا زنان یا راهبان یا کشاورزان و یا صنعتگران، نمی‌توانند طرف جنگ واقع شوند. همچنین در آیه ۲۰۵ از سوره مبارکه بقره آمده است: «و اذا تولى سعى فی الارض لیفسد فیها و یهلك الحرث و النسل و الله لا یحب الفساد». محل شاهد «والله لا یحب الفساد» است که کشتن غیر جنگجویان بی‌تردید از مصادیق فساد می‌باشد.

بنابراین در هیچ شرایطی (مگر شرایط استثنایی) نباید اصل مهم تفکیک بین نظامیان و غیر نظامیان خدشه‌دار شود، زیرا پیامد آن فساد خواهد بود که مورد مذمت خداوند قرار گرفته است. در آیه ۸ از سوره مائده نیز می‌خوانیم: «یا ایها الذین آمنوا کونوا قوامین لله شهداء بالقسط و لا یجرمنکم شنئان قوم علی الا تعدلوا اعدلوا هو اقرب للتعوی ان الله خبیر بما تعملون». این آیه بر عدل و قسط تأکید کرده و حتی تجاوز دشمن را دلیلی برای عدم اجرای عدل ندانسته است. از این رو نظر به این که کشتن غیر نظامیانی که هیچ دخالتی در جنگ ندارند عین ظلم است، مسلمانان مأمور به اجتناب از آن هستند.

۲ - **حفظ محیط زیست:** در باره اصل محیط زیست، در حقوق بشردوستانه اسلام مقررات کاملی وجود دارد که قطع درختان یا تخریب پلها و زیرساخت اقتصادی را جز در صورت ضرورت فزاینده جایز نمی‌داند. امام صادق (ع) فرمود: پیامبر اکرم (ص) وقتی در صدد بود گروهی را برای جنگ اعزام کند، آنان را در کنار خود می‌نشاند و به آنان می‌فرمود:

با نام خدا و برای رضای خدا و برطبق روش رسول خدا حرکت کنید، غل و غش نکنید و مثله و غدر را پیشه کار خود نسازید و پیر مرد فانی و کودک و زن را مکشید و هیچ درختی را قطع نکنید مگر این که مجبور به قطع آن شوید (حر عاملی، ۵۸/۱۵).

در حدیث دیگری از امام صادق (ع)، وصایای پیامبر اکرم (ص) به جنگجویان مسلمان این گونه بیان شده است: «...و لا تحرقوا النخل و لا تغرقوه بالماء و لا تقطعوا شجرة مثمرة و لا تحرقوا زرعاً لانکم لاتدرون لعلکم تحتاجون الیه و لا تعفروا من البهائم مما یؤکل الا ما

لا بد لكم من اكله» (همان، ۵۹): یعنی «هیچ نخلی (درخت خرما) را آتش نزنید و آن را در آب غرق نکنید و هیچ درخت ثمردهی را قطع نکنید و هیچ زراعتی را آتش نزنید زیرا شاید شما به آن نیازمند شوید و هیچ چهارپایی را که گوشت آن قابل خوردن باشد از بین نبرید مگر آنکه برای خوردن به آن نیاز داشته باشید».

بنابر این اسلام حتی کشتن حیوانات را مگر برای ضرورت سد جوع منع نموده است (محقق داماد، ۱۸۶؛ نوای، ۸۸). در حدیثی از پیامبر اسلام (ص) که در کتاب سنن بیهقی آمده، بیان شده است: (لا تهدموا بیتا و لا تعقرن شجرا یمنعکم قتالاً او یحجز بینک و بین المشرکین) (نوای، ۱۳۹)؛ یعنی «خانه‌ای را ویران نسازید و درختی را قطع نکنید، مگر درختی که شما را از جنگ باز دارد و یا بین شما و مشرکین (متجاوز) مانعی ایجاد کند». البته برخی از فقها انجام این عمل را مکروه دانسته‌اند نه حرام (محقق حلی، ۲۳۷/۲؛ محقق کرکی، ۳۸۵/۳؛ نجفی، ۶۶/۲۱؛ شهیدثانی، ۳۹۲/۲). اما اجماع فقها را می‌توان بر امور ذیل محقق دانست:

۱- اصل در حقوق بشردوستانه اسلام عدم قطع درختان و تخریب بناهاست مگر این که ضرورتی این اصل را خدشه‌دار سازد.

۲- سخنان فقهای عظام در زمینه امکان قطع درختان و تخریب بناها محدود به ضروریات جنگی می‌شود و تصور این که منظور آنان جواز در اصل تخریب بدون هیچ دلیل یا ضرورتی باشد به دور از واقعیات است (ابواته، ۱۸۷). جالب این که حتی اصحاب رسول اکرم (ص) نیز همین شیوه را برگزیدند و به یاران خود توصیه می‌کردند که از ضرر رساندن به محیط زیست و حیوانات جدا خودداری کنند. خلیفه اول در سفارش خود به اسامه بن زید می‌گوید:

لا تخونوا و لا تغلوا و لا تغدروا و لا تمثلوا و لا تقتلوا طفلاً صغیراً و لا شیخاً کبیراً و لا امرأة و لا تقطعوا نخلاً و لا تحرقوه و لا تقطعوا شجرة مثمرة و لا تذبحوا شاة و لا بقرة و لا بعیراً الا لماکلة و سوف تمرون علی قوم فرغوا انفسهم فی الصوامع فدعوهم و ما فرغوا انفسهم له؛ خیانت و غل و غش و مثله مکنید و کودکان کوچک و پیرمردان کهنسال و زنان را نکشید و هیچ درختی را قطع نکنید و یا آتش نزنید و هیچ درخت ثمردهی را از جا نکنید و هیچ گوسفند و یا گاو یا شتری را مگر برای خوردن ذبح نکنید. شما بر قومی خواهید گذشت که تمام وقت خود را صرف در صوامع (کلیساها) کرده‌اند؛ پس آنان را به حال خود و آنچه انجام می‌دهند، واگذارید (علی منصور، ۳۰۴).

امّا متأسفانه علی‌رغم وجود این مقررات ارزشی و متعالی، برخی از گروه‌های افراطی با طرز تفکری رادیکالیستی و به دور از مقررات اصیل اسلامی بر خلاف باورها و هنجارهای دینی گام برداشته‌اند. از جمله آن‌ها گروه طالبان است که به هیچ

یک از مقررات اسلامی اعتنایی نکرده و دست به ارتکاب فجیع‌ترین جنایات زده است. در گزارش «چونگ هیون پاپک»، گزارشگر ویژه سازمان ملل در مورد وضعیت حقوق بشر در افغانستان که به کمیته سوم مجمع عمومی ارائه شده، آمده است:

بنابراطلاعاتی که از منابع موثق به دست آمده است بعد از تصرف شهر مزارشریف در تاریخ ۸ اوت ۱۹۹۸م به دست طالبان و گروه‌های متحد با آن، کشتار و فجایع دیگر در این شهر شروع شد ... در اولین روز تصرف شهر، نیروهای طالبان با مسلسل به سوی هر جنبنده‌ای در شهر شلیک کردند و حتی به کسانی که از پنجره خانه خود ناظر وقایع بودند نیز رحم نکردند. در این کشتار، مردان، زنان، کودکان و سالخورده‌گان بدون این که هویت قومی یا مذهبی آنها در نظر گرفته شود، جان خود را از دست دادند. سربازان طالبان حتی به سوی حیواناتی مثل الاغ، بز و گوسفند شلیک کردند (روزنامه جمهوری اسلامی، شم ۵۶۱۷، ۱۳۷۷ش)

۳- اعلان جنگ: براساس اصول حقوق بشردوستانه، در اسلام جنگ‌های ناگهانی و بدون اعلام ممنوع است زیرا ممکن است که دشمن پس از اعلام جنگ از سوی مسلمانان، خواسته‌های آنان را برآورد و احتمال وقوع جنگ منتفی گردد. اما اگر پس از سه روز از اعلام جنگ، اهداف مسلمانان محقق نشود و دشمن همچنان بر تجاوزگری و عناد خود اصرار ورزد، باید با او جنگید (نواوی، ۱۱۴: طی، ۱۳۳: علی منصور، ۲۹۷: ابوانته، ۱۹۵: باناچه، ۱۰۰، ۱۵). حضرت پیامبر اکرم (ص) در این زمینه فرموده‌اند: «تألفوا الناس و تأنوا بهم، و لا تغیروا علیهم حتی تدعوهم...» (ابوانته، ۱۸۸): یعنی «با مردم مهربان باشید و با صبر و حوصله با آنان برخورد کنید و تا آنان را به اسلام نخواندید، به ایشان حمله نبرید». جالب این که وقتی صحابی جلیل‌القدر سلمان فارسی به جنگ ساسانیان رفت، پیش از آغاز جنگ به لشکریان اسلام گفت:

دعونی ادعهم کما رأیت رسول الله (ص) یفعل؛ یعنی «به من اجازه دهید تا آنان (سپاهیان دشمن) را همان گونه که رسول خدا (ص) دعوت می‌نمود، دعوت کنم. سپس رو به لشکر ساسانی کرد و گفت: من مردی از شما هستم که اسلام آوردم، پس ملاحظه می‌کنید که چگونه اعراب مرا اکرام می‌کنند و شما اگر اسلام بیاورید آنچه برای مسلمانان است برای شما نیز خواهد بود و آنچه که بر آنان است بر شما نیز خواهد بود و اگر ابا کنید (از این که مسلمان شوید) پس باید جزیه بپردازید (زیرا آنان زرتشتی و از اهل کتاب بودند) و اگر از دادن جزیه نیز امتناع کنید، با شما خواهیم جنگید. وی این دعوت را سه روز تکرار کرد اما چون نتیجه‌ای حاصل نشد روز چهارم مسلمانان را به پیکار با آنان فراخواند (نواوی، ۱۱۵).

اعلان جنگ و دعوت دشمنان پیش از آغاز پیکار چندان مهم است که چنانچه عدم آن موجب قتلی شود مرتکب قتل باید دیه بپردازد (ماوردی، ۳۸؛ باناجه، ۱۰۳؛ علی منصور، ۲۹۷). در مورد این اصل مهم اسلامی پروفیسور میشل دی‌توپ^۱ اظهار می‌دارد: «ما تاریخ تشریح اصل اعلان جنگ را عصر حاضر می‌دانیم که به عنوان اصول بین‌المللی در سال ۱۹۰۷ در کنفرانس دوم لاهه به تصویب رسید. این اصل از اصول جوانمردی و مردانگی است که در قرون وسطی هیچ اثری از آن یافت نمی‌شود ریشه‌های این اصل را باید در شرق اسلامی جستجو نمود» (علی منصور، ۲۹۸).

با این وصف در زمان تدوین مواد مربوط به لزوم اعلان جنگ پیش از مبادرت به آن، در کنفرانس ۱۹۰۷ م لاهه، بحث میان کشورهای وجود داشت که پس از چه مدتی بعد از اعلام جنگ، دولت‌ها حق آغاز تهاجم مسلحانه را خواهند داشت؟ پیشنهاد هلند مبنی بر این که حداقل ۲۴ ساعت بعد از اعلام جنگ، می‌توان اقدام به حمله مسلحانه نمود رد، و مقرر شد که بلافاصله پس از اعلام جنگ، امکان هجوم مسلحانه و وجود داشته باشد و این در حالی است که در اسلام این مدت تا ۳ روز پیش‌بینی شده است (نواوی، ۱۱۵).

البته حقوق بین‌الملل معاصر اعلان جنگ را به دو قسمت: ۱ - دارای اثر فوری، ۲ - دارای اثر مقید و مشروط، تقسیم کرده است. در اعلام جنگی دارای اثر فوری، به محض اعلان، حمله مسلحانه آغاز می‌گردد. این اعلان علی‌الاصول باید مستند باشد حتی اگر دلیل و توجیه، آشکارا نادرست باشد. اما قسمت دوم که به اولتیماتوم نیز معروف است، عبارت است از خطاری که به طور قاطع به دولت متقابل کتبا ابلاغ می‌شود و منظور از آن، اجابت بعضی امور (عمل مثبت یا خوداری از عمل) در مدتی (معمولاً) کوتاه است که در صورت اجابت نشدن خواسته‌ها خود به خود با انقضای مهلت، حالت جنگ پدید می‌آید.

اولتیماتوم ممکن است به شکل یک اعلان جنگ مشروط یا توأم با تهدید و همراه با اخطار مؤجل باشد. البته با وجود این مقررات، متأسفانه جنگ‌های جدید مانند جنگ اسرائیل و اعراب در ۱۹۶۷ م جنگ عراق و ایران (حمله عراق در سپتامبر ۱۹۸۰ م) و جنگ بین انگلستان و آرژانتین در ۱۹۸۲ م بدون اعلام قبلی پیش آمد (روسو، ۴۰/۱ - ۴۴). تمام اعلان‌های جنگی اسلام مدت‌دار و مشروط است (البته نه الزاماً کتبی)، بویژه

اگر دعوت به اسلام برای دشمن بازگو نشده باشد که در این صورت آغاز جنگ حتما باید مشروط و مقید به دعوت باشد. این اصل مبنای قرآنی نیز دارد. در آیه ۵۸ از سوره انفال می‌خوانیم:

و اما تخافن من قوم خیانتة فانبد الیهم علی سواء ان الله لا یحب الخائنین؛ و هر گاه (با ظهور نشانه‌هایی) از خیانت گروهی بیم داشته باشی، به طور عادلانه بر آنها اعلام کن (که پیمانشان لغو شده)، زیرا خداوند خائنان را دوست ندارد.

۴ - **عدم رنج و درد زاید:** اصولی چون منع به کارگیری سلاحهای کشتار جمعی از جمله سم (مسموم کردن دشمن) یا غرق نمودن و یا استفاده از آتش و سوزاندن دشمن، از اصل عدم رنج و درد زاید متفرع می‌شود. اصل عدم رنج و درد زاید به این معنی است که هدف اساسی از به کارگیری سلاح جنگی، تضعیف نیروی جنگی دشمن به منظور شکست دادن او می‌باشد نه از بین بردن دشمن. از اصول حقوق بشردوستانه در اسلام، منع استفاده از سلاحهای کشتار جمعی و مقید نمودن عملیات جنگی به اهداف نظامی است. همچنین عدم به کارگیری ابزار تخریب گسترده مانند غرق نمودن و یا سوزاندن دشمن است (ابواته، ۱۸۷؛ زحیلی، آثار الحرب، ۲۱؛ محقق داماد، ۱۶۵؛ الناصری، ۱۸۳).

این اصل را می‌توان از آیه شریفه ۱۹۰ سوره بقره نیز استنباط نمود: «و قاتلوا فی سبیل الله الذین یقاتلونکم و لا تعدوا ان الله لا یحب المعتدین». بر مبنای این آیه، فقط با کسانی باید جنگ کنیم که با ما در جنگ هستند (نظامیان دشمن) و در صورتی که آثار جنگ به غیر نظامیان بدون مجوز عقلی و قانونی سرایت کند تجاوز محسوب می‌گردد که مورد پسند خداوند نیست.

در جنگ تحمیلی عراق علیه ایران، نیروهای بعثی بارها از سلاح شیمیایی و کشتار دسته جمعی علیه نیروهای اسلامی استفاده کردند و بدیهی‌ترین اصول انسان دوستانه بین‌المللی را خدشه‌دار ساختند؛ در حالی که در حقوق بین‌الملل معاصر، از مدتها پیش هرگونه استفاده از سلاحهای مخرب و کشتار جمعی ممنوع شده بود. در اولین کنفرانس بین‌المللی ناظر بر حقوق جنگ که در سال ۱۸۶۸ م و به اهتمام سزار الکساندر دوم در سن پترزبورگ، به منظور «کاهش تا حد ممکن فجایع جنگ» برگزار شد ممنوعیت الزامی استفاده از گلوله‌های انفجاری به تصویب رسید. این اولین کنفرانس بین‌المللی جهت نهادینه سازی اصل عدم رنج و درد زاید به شمار می‌رود. پس از آن در کنفرانس اول لاهه (۱۸۹۹ م)، نمایندگان دولتها پس از مذاکرات طولانی موفق شدند تنها استفاده از سه نوع اسلحه را ممنوع کنند: گازهای خفه کننده،

گلوله‌های انفجاری دام دام^۱ و مهماتی که بر آب روان می‌شوند، مثل مین‌ها (جاکینگ و نورماند، ۶۳-۴۱).

البته کنفرانس دوم لاهه (۱۹۰۷م) تکمیل‌کننده مقررات سابق بود و از نظر تئوریک، مجموعه‌ای پرارزش از حقوق بشردوستانه را به وجود آورد. پس از آن نیز معاهدات چهارگانه ژنو در ۱۹۴۹م و سپس دو پروتکل ۱۹۷۷م و معاهده ناظر بر ممنوعیت‌ها یا محدودیت‌ها در استفاده از برخی سلاحهای متعارف که ممکن است بی‌نهایت زیان‌آور باشد یا دارای اشیایی غیرقابل تشخیص باشد در ۱۹۸۰م (حقوق بشر، ۱۳۸) مقررات نسبتاً جامعی را در مورد این اصل مقرر نمود.

البته معاهدات پروتکل‌های مصداتی نیز وجود دارد که خاستگاه آنها همین اصل است همانند پروتکل ۱۹۲۵م در ممنوعیت به کارگیری سلاحهای بیولوژیک شیمیایی و میکروبی که در واقع، بخش اعظمی از سلاحهای بیولوژیک را تشکیل می‌دهد یا عهدنامه ۱۹۷۲م که ممنوعیت هر گونه ساخت، تولید، انباشت، به دست آوردن یا نگهداری عناصر بیولوژیک یا سمی (میکروبی) برای کلیه کشورهای عضو مقرر شده است (ضیائی بیگدلی، ۱۷۸). به هر ترتیب، مجموعه مقرراتی که در قرن اخیر بویژه پس از پایان جنگ جهانی دوم تدوین شده‌است، نگرش و رویکرد فونکسیونالیستی از توسعه کیفی و کمی سلاحهای کلاسیک و غیر کلاسیک را متبلور می‌سازد. مع الوصف عدم وجود نهاد بین‌المللی کارا که بتواند حداقل‌های حقوق بین‌المللی را اجرا و بر آن نظارت کند، بسیاری از این مقررات را از اهداف ارزشی، اخلاقی و مهم آن تهی ساخته است. اگرچه تحولات اخیر بین‌المللی بویژه تشکیل دیوان جزای بین‌المللی و محاکمه برخی از سران جنایتکار یوگسلاوی سابق و رواندا و تقویت جایگاه مهم حقوق بشر در نظام نوین بین‌المللی امیدوارکننده‌است.

۵ - اسیران جنگی: در این مقاله باید هر چند خلاصه به برخی از مقررات اسلامی در زمینه اسرای جنگی اشاره کرده و آن را تبیین نمود. اگرچه بیشتر نخبگان حقوقی این موضوع را در قالب اصل تفکیک میان نظامیان و غیر نظامیان بررسی می‌کنند اما ما این موضوع مهم را نظر به اهمیت و جایگاه ویژه آن، در قسمت جداگانه‌ای مورد کنکاش و تتبع قرار می‌دهیم. بی‌تردید حقوق اسیران جنگی در اسلام بحث مفصلی می‌طلبد چنانکه آثار فراوانی در این باره به رشته تحریر درآمده است. پرواضح است که امکان بیان تمام مقررات اسلامی در این مقوله مختصر وجود ندارد و ناگزیر فقط

^۱ - Dam Dam

به برخی از اصول ارزشی اسلام در چگونگی برخورد با اسیران جنگی اشاره می‌شود.

در اسلام اسیر جنگی دارای حقوق و احکامی است که مسلمانان به هر شکل موظف به رعایت آن می‌باشند. از جمله این حقوق احترام به اسیر و رفتار محبت آمیز با او است. پیامبر اکرم (ص) مسلمانان را به خوشرفتاری با اسیران سفارش می‌کردند: «استوصوا بالاساری خیرا» (ابواتله، ۱۹۸؛ الناصری، ۱۰۵؛ علی منصور، ۳۳۴؛ زحیلی، آثار الحرب، ۴۰۴؛ شفاقی، ۱۸۱) و رزمندگان اسلام نیز این مسایل را رعایت می‌کردند تا جایی که برای آنهایی که لباس نداشتند لباس تهیه می‌نمودند و غذای خود را به آنها می‌دادند و اگر دو نوع غذا داشتند غذای مرغوبتر و لذیذتر را به آنها می‌بخشیدند (شفاقی، ۱۸۲). در اسلام غذا دادن به اسیر بر کسی که او را به اسارت می‌گیرد تا آنگاه که وی را به فرمانده سپاه برساند، واجب است و اگر شخص اسیرکننده این کار را نکند اطعام اسیر بر امام (حاکم) واجب می‌شود (احمدی، ۲۱۴).

ابن هشام از ابوعزیز بن عمیر که در جنگ بدر به اسارت مسلمانان در آمده بود نقل می‌کند که چون مسلمانان می‌خواستند نهار یا شام بخورند ابتدا به من تعارف می‌کردند و به من نان می‌دادند و خود فقط خرما می‌خوردند. سپس اضافه می‌کند: هیچ کس از آنان مقداری نان در اختیارش قرار نگرفت مگر این که نخست به من تعارف کرد (ابن هشام، ۲۵۷/۲). همچنین در حدیثی از امام باقر (ع)، از امام علی (ع) نقل شده است که «اطعام الاسیر والاحسان الیه حق واجب و ان قتلته من الغد (حر عاملی، ۹۲/۱۵)»؛ یعنی «اطعام اسیر و نیکی کردن به او حقی است واجب، هر چند که بخواهی او را در روز بعد به قتل برسانی».

در حدیث دیگری از امام صادق (ع) درباره آیه شریفه «و یطعمون الطعام علی حبه مسکینا و یتیمنا و اسیرنا» سؤال می‌شود که در جواب می‌فرمایند:

«هو الاسیر»؛ منظور از این آیه اسیر است و سپس می‌افزایند، الاسیر یطعم و ان کان یقدم للقتل و قال: ان علیا (ع) کان یطعم من خلد فی السجن من بیت مال المسلمین» (همانجا)؛ اسیر اطعام می‌شود هر چند که محکوم به مرگ باشد و سپس فرمودند: حضرت علی (ع) به زندانیانی که بایست تا آخر عمر در زندان بمانند (حبس ابد برای آنان صادر شده بود)، از بیت‌المال مسلمین (بودجه عمومی دولت اسلامی) به آنان غذا می‌دادند.

حضرت علی(ع) در مورد قاتل خود سفارش نمود: «احبسوا هذا الاسیر و اطعموه و اسقوه و احسنوا اساره»؛ به این اسیر محبت کنید و به او آب و غذا دهید و با او به احسان رفتار کنید(احمدی، ۲۱۴).

از حقوق دیگر اسیران جنگی، رفتار خوب و متناسب با شخصیت آنان است. پیامبر اکرم (ص) در این زمینه فرموده‌اند: «اذا اتاکم کریم قوم فاکرموه و ان خالفکم(مجلسی، ۱۵/۴۵): «اگر فردی که دارای شأن و منزلت در قوم خویش است نزد شما آید او را اکرام کنید اگرچه دشمن شما باشد». در حدیث دیگری آمده است: «اکرموا کریم کل قوم» یعنی «هر فردی را که دارای منزلت در قوم خویش است اکرام کنید». در این زمینه ذکر یکی از وقایع جالب صدر اسلام مفید است: خلیفه دوم با ایرانیان میانه خوبی نداشت؛ لذا وقتی که آنان را اسیر می‌کرد، می‌خواست که زنان آنان را بفروشد و مردان آنان را بندگان اعراب کند و تصمیم گرفت که پیران و معلولان مسلمان را بر دوش آنان سوار کرده تا طواف کنند (برای تحقیر شخصیت ایرانیان).

در این میان حضرت علی(ع) بیان داشت: پیامبر اکرم(ص) فرمود: اکرام کنید به اشخاصی که در قوم خود دارای منزلت می‌باشند گرچه با شما مخالفت کنند و این ایرانیان دارای حکمت و کرامت می‌باشند و دست صلح به سوی ما دراز کردند و رغبت به دین مبین اسلام نشان دادند؛ بنابراین من حق خود و بنی‌هاشم را در راه خدا می‌بخشم. انصار و مهاجرین نیز همین‌گونه رفتار کردند و عمر از اجرای نیت خود ناکام ماند.

همچنین حضرت علی(ع) عمر را از این که دختران یزدگرد سوم را بفروشد نهی فرمود و علت آن را این‌گونه بیان کرد که دختران شاهان در بازارها فروخته نمی‌شوند. سپس آنان را مخیر کرد تا با هر کسی که بخواهند ازدواج کنند و این براساس حدیثی است که بیان می‌دارد: لایجوز بیع بنات الملوک و ان کن کافرات(مجلسی، ۱۲۲/۴۵)؛ یعنی «فروش دختران شاهان اگر چه کافر باشند جایز نیست».

از دیگر حقوق اسیر جنگی در اسلام، عدم تحمیل فشار بر او و تهیه کردن وسائط نقلیه لازم برای انتقال وی به پشت جبهه می‌باشد و در صورتی که مرکبی برای انتقال او در دسترس نبوده و اسیر نیز از راه رفتن ناتوان باشد باید او را آزاد کرد؛ زیرا حکم امام در مورد وی معلوم نیست و ممکن است حکم به آزادی او صادر شود. از امام سجاد(ع) نقل است که «اذا اخذت اسیرا فعجز عن المشی و لم یکن معک محمل فارسله و لا تقتله، فانک لاتدری ما حکم الامام فیه»(حر عاملی، ۷۲/۱۵)؛ یعنی «اگر دشمنی را

اسیر کردی که از راه رفتن عاجز بود و تو نیز مرکبی برای حمل وی نداشتی، وی را آزاد کن و حق کشتن او را نداری، زیرا از حکم امام در مورد او بی‌اطلاعی». این حق در صدر اسلام چندان محترم بود که ولید بن ولید که خود از اسیران جنگی بود می‌گوید: اصحاب پیامبر(ص) ما را بر دوش خود حمل می‌کردند و راه می‌رفتند(حمصی، ۲۱۱).

از حقوق مهم اسیران جنگی در مقررات اسلامی مداوای مجروحان است؛ زیرا این عمل مقتضای احسان و نیکی است و مسلمانان نیز به آن امر شده‌اند، بویژه اگر اسیر، خود، مسلمان باشد. در میان خوارج، چهل مجروح بودند که حضرت علی (ع) فرمان داد تا آنان را مداوا کنند و پس از معالجه به آنان فرمود هر جا که می‌خواهید، بروید(همو، ۲۳۴). همچنین در صورتی که مادر و فرزند هر دو به اسارت سپاه اسلام در آیند نباید آنان را از هم جدا کرد. علامه حلی در کتاب تحریر بیان می‌دارد:

وحرّم بعض اصحابنا التفرقة؛ «برخی از فقهای شیعه، جدایی را(میان مادر و فرزند) که هر دو اسیر شده باشند) حرام کرده‌اند». البته اهل سنت متفق القول هستند که جدایی بین مادر و فرزند حرام است (همو، ۲۲۷).

آیه‌ای که حکم اسیر را به کامل‌ترین وجه بیان کرده‌است آیه چهارم از سوره محمد(ص) است که می‌فرماید:

فاذا لقيتم الذين كفروا فاضرب الرقاب حتى اذا اثخنتموهم فشدوا الوثاق فاما منّا بعد و اما فداء حتى تضع الحرب اوزارها...؛ « هنگامی که با کافران در میدان جنگ روبرو شدید، گردنهایشان را بزنید و همچنان ادامه دهید تا به اندازه کافی دشمن را در هم بکوبید. در این هنگام اسیران را محکم ببندید، سپس یا بر آنها منت گذارید (و آزادشان کنید) یا در برابر آزادی از آنها فدیة (عوض) بگیرید و این وضع همچنان ادامه یابد تا جنگ بار سنگین خود را بر زمین نهد».

بنابراین براساس نص صریح قرآن حکم اسیران جنگی فقط آزادی است یا آزادی یک طرفه (من)، یا به وسیله عوض (سربازان مسلمان اسیر شده در دست دشمن یا مال) است (باناجه، ۱۵؛ ابواتله، ۱۹۸؛ علی منصور، ۳۳۲). البته گروهی از فقهای شیعه بین دو حالت اسارت قبل از پایان جنگ و بعد از پایان آن فرق قائل شده و معتقدند که حکم اسیر قبل از پایان جنگ، یا گردن زدن است و یا قطع دست و پا تا این که آنقدر خون از بدن اسیر بیاید تا بمیرد. اینان مستند خود را آیه ۳۳ از سوره مائده ذکر کرده‌اند: «انما جزاء الذين يحاربون الله و رسوله و يسعون في الارض فسادا ان يقتلوا او يصلبوا او تقطع ايديهم و ارجلهم من خلاف او ينفوا من الارض». همچنین به حدیثی ضعیف‌السند استناد می‌نمایند که راوی آن مشهورالفساد است (حر عاملی، ۱۵/۷۲).

البته گروهی دیگر علاوه بر دو مورد پیشین مورد سومی را که عبارت از فداء است، مورد توجه قرار داده‌اند. ابی الصلاح حلبی در این مورد در کتاب الکافی فی الفقه می‌نویسد: «و اذا اسر المسلمون کافرا عرض علیه الاسلام و رغب فيه فان أسلم اطلق سراحه و ان ابی و کان اسره و الحرب قائمه فالامام مخیر بین قتله و صلبه حتی یموت و قطعه من خلاف و ترکه یجوز فی دمه حتی یموت او الفداء به» (حلبی، ۲۰۷). ملاحظه می‌شود که عبارت «او الفداء به» مشخص کننده منظور فقیه گرانقدر می‌باشد. اما اگر اسیر پس از پایان جنگ دستگیر شود علاوه بر منّ و فداء، حکم سومی نیز قابل اجراست و آن بردگی شخص اسیر است.

البته این حکم فقط در صورت صلاحدید حاکم شرعی قابلیت اجرا دارد و علت تشریح آن نیز مربوط به وضعیت موجود در صدر اسلام و از باب مقابله به مثل بوده است (زحیلی، آثار الحرب، ۴۳۲) و به این ترتیب تا آنجا که ظاهراً در تاریخ اسلام آمده، حتی یک مورد نیز نقل نشده است که پیامبر (ص) جنگجویی را پس از اسارت به بردگی گرفته باشد (ابراهیمی، ۸۲). البته اهل تسنن فرقی میان اسارت در حین جنگ و پس از آن قائل نیستند و بر این عقیده هستند که حتی در زمان جنگ نیز اگر فردی اسیر شود، همچنان حق منّ و فداء و بردگی علاوه بر قتل برای امام محفوظ است (همو، ۸۰).

فقهایی اهل تسنن حکم قتل را نیز به اسیر پس از پایان جنگ به اسارت گرفته شده سرایت داده‌اند (زحیلی، آثار الحرب، ۴۳۳). علاوه بر این مذهب حنفیه فداء در عوض مال را جایز نمی‌داند و فقط تبادل اسیران را مجاز شمرده است، اگرچه استدلالهای آن محکم و استوار نیست (همان، ۴۵۲). بنابراین از دیدگاه حقوق بشردوستانه بین‌المللی، حکم اسرای جنگی منّ یا فداء (آزادی بدون عوض یا با عوض) است که قرآن بر آن تصریح دارد و البته در شرایط صدر اسلام بردگی نیز وجود داشت اما اکنون که معاهدات چندگانه بین‌المللی در منع بردگی وجود دارد و بردگی به عنوان جرم بین‌المللی شناخته شده است حکم بردگی ساقط می‌شود.

در مورد قتل نیز باید گفت که تاریخ اسلام جز در موارد بسیار استثنایی، این پدیده را برای اسیران جنگی مقدر نساخته (همان، ۴۵۷) و حتی همین موارد بسیار اندک نیز نه به علت اسارت، بلکه به علت جرایم دیگری که به وقوع پیوسته است، وضع گردید و البته اگر اسارت پس از پایان جنگ باشد دیگر قتل موضوعیتی ندارد و اگر در حین جنگ اسارت رخ داده باشد به نظر گروهی از فقها، مکانیسم فداء (آزادی با عوض) همچنان به قوت خود باقی خواهد ماند.

بار دیگر بر این مسأله تأکید می‌شود که باید ارزش این مقررات نورانی را مورد توجه قرارداد تا عدالت‌خواهی و صلح طلبی اسلام بر همه همگان آشکار گردد. لازم به ذکر است در مقررات حقوق بین الملل معاصر توجه ویژه‌ای به حقوق اسیران جنگی شده است؛ گرچه متأسفانه در طول تاریخ جنگ‌های اروپایی، نه تنها تلاشی در جهت احترام به حقوق اسیران جنگی صورت نگرفته است بلکه آموزه سازان و نظریه‌پردازان غربی از نقض حقوق اسیران جنگی حمایت می‌نموده‌اند.

منتسکیو^۱ به نقل از افلاطون^۲ در روح القوانین در باره اسیران جنگی ابراز عقیده می‌کند که برده نمی‌تواند از حق دفاع طبیعی برخوردار باشد، بدین معنی که اگر کسی به او حمله ور شد نباید از خود دفاع کند. وی می‌افزاید: نه تنها افلاطون حق دفاع طبیعی را از برده سلب کرده بلکه حق دفاع را نیز برای او قائل نشده است؛ بدین مفهوم که برده نمی‌تواند برای دادخواهی به دادگاه مراجعه کند (ابراهیمی، ۷۸). در عرف جنگ‌های قدیم، این مطلب مشروعیت داشت که اسیر، مملوک اسیر کننده است و او می‌تواند اسیر را بکشد یا برده خویش کند یا به هر نحو دیگری که صلاح بداند عمل نماید. گاهی اوقات نیز به عنوان قربانی، تقدیم به بت معبود اسیر کنندگان می‌شده است (عامر، ۹۱).

علمای مسیحیت نیز مبرای از این تنگ‌نظری و جموداندیشی نبودند و همیشه لشکریان را بر عدم احترام به حقوق اسیران جنگی و بالخصوص مسلمانان تشویق می‌کردند. مثلاً ویتوریا از علمای مسیحی معتقد است که باید کلیه اسیران مسلمان را بدون استثنا کشت و زنان و فرزندان آنان را به بردگی در آورد (ضیائی بیگلی، ۱۶۱).

البته این نگرش خصمانه با گذر زمان تغییر پیدا کرد تا این که سرانجام در ۱۸۷۵م «معاهده دوستی» میان روسیه و ایالات متحده امریکا حقوق اسیران جنگی را به رسمیت شناخت (الناصری، ۱۱۱). همچنین اعلامیه ۱۸۷۴ م بروکسل (مواد ۲۳ و ۲۴) و فصل دوم مقررات لاهه منضم به عهدنامه چهارم مورخ ۱۸ اکتبر ۱۹۰۷م (مواد ۴ تا ۲۰) و عهدنامه ژنو مورخ ۲۷ ژوئیه ۱۹۲۹م در زمینه بهبود سرنوشت اسیران جنگی و عهدنامه سوم ژنو مورخ ۱۲ اوت ۱۹۴۹م در مورد رفتار با اسیران جنگی و پروتکل‌های ۱۲ دسامبر ۱۹۷۷م الحاقی به عهدنامه‌های چهارگانه ۱۹۴۹م ژنو (پروتکل اول در مورد حمایت از قربانیان مخاصمات مسلحانه بین المللی و پروتکل دوم در مورد

¹ - Montesquieu

² - Aflaton

حمایت از قربانیان مخاصمات مسلحانه داخلی است) منابع معاهده‌های حقوق اسیران جنگی را تشکیل می‌دهند (همان، ۱۶۲).

نظر به جایگاه مهم و ارزنده اصول مذکور، امروزه بسیاری از آنها به عنوان اصول عام الشمول به شمار می‌روند که نقض آنها جنایت بین المللی محسوب می‌شود و مسئولیت کیفری برای افراد خاطی در هر سمت و مقامی که باشند در پی خواهد داشت. البته با تأسف فراوان، علی‌رغم وجود این مقررات و تأکید زایدالوصف بر اجرای آن توسط جامعه بین‌المللی، بعضاً شاهد نقض آن به شکل چندش‌آور و دهشتناکی هستیم.

مثلاً در ۱۶ مه ۱۹۶۸م و در جنگ ویتنام، ستوان ویلیام کالی که در رأس یک گروه از نظامیان آمریکایی بود، واردمایلی^۱ بخشی از روستای سنمی^۲ در ویتنام جنوبی می‌شود و حدود ۱۰۰ غیر نظامی را به قتل می‌رساند (کاسسه، ۱۶۲) و متأسفانه با توجه به محکوم شدن این ستوان توسط دادگاه آمریکایی، رئیس جمهوری وقت این کشور، نیکسون، دستور آزادی وی را صادر می‌کند (ممو، ۱۶۴). مورد دیگر جنگ های اعراب و اسرائیل است که چندی پیش افتضاحی که در سال ۱۹۶۷م توسط سربازان اسرائیلی در صحرای سینا به وقوع پیوسته بود، افشا شد که به موجب آن، سربازان اسرائیلی تعداد زیادی از اسرای مصری را قتل عام کرده بودند.

نتیجه گیری

اسلام دین کامل و جامع برای تمام اعصار است. آنچه باعث روی گردانی از دین می‌شود عدم کارآمدی و ناآگاهی انسان‌ها، آن هم در تمامی جنبه هاست. ولی ما معتقدیم اسلام دین کامل و تمامی وجوه زندگی انسانها را در بر گرفته است و این مطالب نیز حاکی از آن بود. آنچه اکنون دانشمندان و محققین و نظریه پردازان بعد از سالها پژوهش به آن رسیده اند، تنها بخشی از آن است که ما در تعالیم دینی خود از قرآن و سنت آموخته ایم و جزء اندکی از آن را در زمینه مسائل حقوق بشر و روابط بین المللی بیان کردیم. البته در مواجهه با مسائل جدید، با کمی تامل در آیات قرآن و احادیث ائمه علیهم السلام می‌توان به بهترین جواب و راه کار رسید.

^۱-Vard Mylai

^۲- Sonmy

منابع

- ابراهیمی، محمد، «جزوه حقوق بین الملل اسلامی»، تهران: دانشگاه آزاد اسلامی، ۱۳۷۵ ش.
- ابراهیمی، محمد و حسینی، سید علیرضا، اسلام و حقوق بین الملل عمومی، دفتر همکاری حوزه و دانشگاه، تهران: سمت، ۱۳۷۲ ش.
- ابن اثیر، ابوالحسن، الكامل فی التاریخ، بیروت: دار احیاء التراث العربی، ۱۴۰۸ ق.
- ابن هشام، محمد، السیرة النبویة، بیروت، دار احیاء التراث العربی، ۱۴۱۵ ق.
- ابواتله، خدیجه، الاسلام و العلاقات الدولية فی السلم والحرب، القاهرة: دارالمعارف، ۱۹۸۳ م.
- احمدی، علی، الاسیر فی الاسلام، قم: مؤسسه النشر الاسلامی، ۱۴۱۱ ق.
- اسماعیلی، اسماعیل، «اصل نخستین در برخورد با غیر مسلمانان»، مجله فقه، شماره ۱۴، زمستان ۱۳۷۶.
- باناجه، سعید محمد احمد، المبادئ الاسلامیة للعلاقات الدولية و الدبلوماسية وقت السلم والحرب، بیروت: مؤسسه الرسالة، ۱۴۰۶ ق.
- جاکینک، کریس اف و روجرنورماند، «مشروعیت خشونت: تاریخچه انتقادی حقوق جنگ»، ترجمه حسین شریفی طراز کوهی، مجموعه مقالات حقوق جنگ، تهران: دانشگاه امام حسین(ع)، ۱۳۷۵ ش.
- حکیم، محسن، «تقریرات درس حقوق بین الملل استاد جمشید ممتاز در دومین دوره عالی تخصصی» ۱۳۷۷ ش.
- «تقریرات درس حقوق مخاصمات مسلحانه استاد سید علی هنجنی»، دانشگاه آزاد اسلامی، ۱۳۷۵ ش.
- روزنامه جمهوری اسلامی، ش ۵۶۱۷، آبان ۱۳۷۷ ش.
- حلبی، ابن الصلاح، الکافی فی الفقه، اصفهان: مکتبه الامام امیرالمؤمنین علی(ع)، ۱۳۶۲ ش.
- حلبی، ابوالقاسم نجم الدین جعفر بن حسن، شرایع الاسلام، تعلیقات السید صادق الشیرازی، طهران: استقلال، ۱۴۱۲ ق.
- حلبی، ابویعلی، الاحکام السلطانیة، بیروت: دارالفکر، ۱۴۱۴ ق.

- دنستین، یورام، «حقوق بشر در مناقشات مسلحانه حقوق بشر دوستانه بین المللی»، ترجمه حسین شریفی طراز کوهی، مجموعه مقالات حقوق جنگ، تهران: دانشگاه امام حسین، ۱۳۷۵ش.
- روسو، شارل، حقوق مخاصمات مسلحانه، ترجمه سید علی هنجنی، تهران: دفتر خدمات حقوق بین المللی جمهوری اسلامی ایران، ۱۳۶۹ش.
- زحیلی، وهبه، آثار الحرب فی الفقه الاسلامی، دمشق: دارالفکر، ۱۴۱۲ق.
- العلاقات الدوليّة فی الاسلام مقارفة بالقانون الدولي الحديث، بیروت، الرسالة، ۱۹۷۸م.
- سبحانی، جعفر، فروغ ابدیت، قم: دفتر تبلیغات اسلامی، ۱۳۷۵ش.
- شفائی، حسین، جنگ و جهاد در نهج البلاغه، قم: حوزه علمیه قم، ۱۳۷۳ش.
- شهید ثانی، زین الدین الجبعی العاملی، الروضة البهیة، تصحیح و تعلیق سید محمد کلانتر، نجف اشرف: مطبعة الادب، ۱۳۸۷ق.
- صالح، صبحی، تحقیق نهج البلاغه، قم: هجرت، ۱۳۹۵ق.
- ضیائی بیگدلی، محمدرضا، «حقوق جنگ و رفتار با اسیران جنگی»، مجله حقوقی، شماره ۸، بهار و زمستان ۱۳۶۶.
- طبری، محمد بن جریر، تاریخ الامم والملوک، بیروت: الاعلمی، ۱۴۰۳ق.
- طی، محمد، الامام علی(ع) و مشکلة نظام الحكم، بیروت: للدراسات الاسلامیه، ۱۹۹۷م.
- ظالمی، محمد صالح جعفر، الفقه السیاسی فی الاسلام، قم: نمونه، ۱۹۷۱م.
- عامر، عبدالطیف، احکام الاسرى و السبایا فی الحروب الاسلامیه، القاهرة، بیروت، دارالکتاب اللبانی، ۱۴۰۶ق.
- حر عاملی، محمد بن حسن، وسائل الشیعه، قم، مؤسسه آل البيت(ع) لاحیاء التراث، ۱۴۱۶ق.
- عبدالباقی، نعهه عبدالله، القانون الدولي العام، بیروت: دارالاضواء، ۱۴۱۰ق.
- علی منصور، علی، الشریعة الاسلامیه والقانون الدولي العام، القاهرة: مطابع اهرام التجاریة، ۱۹۷۱م.
- ابویوسف، الخراج، بیروت: دارالمعرفة، ۱۳۹۹ق.
- لیون، گوستاو، تمدن اسلام و عرب، ترجمه سید هاشم حسینی، تهران: کتابفروشی اسلامی، ۱۳۴۷ش.

- كاسسه، أنتونيو، «ابراهيم - أنتيگون و تعارض ميان ضرورتها»، ترجمه دكتور مرتضى كلانتریان، مجله حقوقی، شماره ۱۹ - ۱۸، ۱۳۷۴ ش.
- كركى، على بن الحسن، جامع المقاصد، قم: مؤسسة آل البيت لاحياء التراث، ۱۴۰۸ ق.
- ماوردى، ابوالحسن، الاحكام السلطانية، قم: دفتر تبليغات اسلامى، ۱۳۰۶ ق.
- محقق داماد، سيد مصطفى، «تدوين حقوق بشردوستانه بين المللى و مفهوم اسلامى آن» مجله تحقيقات حقوقى، شماره ۱۸، تابستان و زمستان ۷۵.
- معروف حسنى، هاشم، سيرة المصطفى، قم: الشريف الرضى، ۱۳۶۴ ش.
- محمد كاظم، النظم الاسلامية، بيروت: دار الزهراء، ۱۴۱۱ ق.
- ناصرى، فرز بن حسن، القانون الدولى الانسانى، بغداد: دار الشؤون الثقافية العامة، ۱۹۹۸ م.
- نجفى، حسن، جواهر الكلام، تحقيق عباس قوچانى، بيروت: دار احياء التراث العربى، بى تا.
- نواوى، عبدالخالق، العلاقات الدولية والنظم القضائيه فى الشريعة الاسلامية، بيروت: دار الكتاب العربى، ۱۳۹۴ ق.
- يعقوبى، ابن واضح، تاريخ اليعقوبى، قم: منشورات الشريف الرضى، ۱۳۷۳ ش.
- ، حسين، خردنامه شماره ۱ (۱۳۸۴ اسفند)